

Arrest

nr. 147 686 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 maart 2012 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 28 augustus 2012 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.03.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name het attest van immatriculatie, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Om eenzelfde reden kan ook de bijlage 26 niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument.

Hierdoor kan niet aangenomen worden dat betrokkene op geldige wijze zijn identiteit/nationaliteit gestaafd heeft. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

1.3. Op 28 augustus 2012 besliste verweerder tevens om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

“In uitvoering van de beslissing van [...], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

Hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: De asielaanvraag van betrokkene werd op datum van 17.05.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel als volgt toe:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk

dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt dat verzoeker nalaat zijn identiteit aan te tonen.

Volgens verwerende partij zijn de bijlage 26 en het immatriculatieattest, beiden door verzoeker voorgelegd teneinde zijn identiteit aan te tonen, noch een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs.

Verwerende partij vergeet dat verzoeker zijn thuisland ontvluchtte omwille van de problemen die hij aldaar ondervond.

Tijdens zijn vlucht naar België was verzoeker niet in het bezit van enig identiteitsbewijs. Verwerende partij is wel degelijk op de hoogte van het asielrelaas van verzoeker.

Verwerende partij had met het voormelde dan ook rekening moeten houden.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.”

2.1.2. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht het middel als volgt toe:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker ontvluchtte zijn thuisland omwille van de problemen die hij aldaar ondervond.

Tijdens zijn vlucht was verzoeker niet in het bezit van enig identiteitsbewijs.

Ondertussen is verzoeker in het bezit van een geboorteakte (stuk 23).

Bij zijn aanvraag voegde verzoeker een kopie van zijn bijlage 26, alsook een kopie van zijn immatriculatieattest en van zijn arbeidskaart teneinde zijn identiteit aan te tonen.

Dat de beslissing van verwerende partij om de aanvraag van verzoeker conform artikel 9 bis onontvankelijk te verklaren, onredelijk is, blijkt uit hetgeen hiervoor werd aangehaald.”

2.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen hierna samen besproken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Om te kunnen oordelen of verweerder zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid, moet worden gekeken naar wat artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Het is niet betwist dat verzoeker geen identiteitsdocument, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gevoegd.

Een vreemdeling die een beroep wenst te doen op de proceduremogelijkheid die vervat zit in artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan echter, overeenkomstig deze wetsbepaling, in twee situaties vrijgesteld worden van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen. Artikel 9bis bepaalt immers dat een vreemdeling geen identiteitsdocument dient voor te leggen om, op ontvankelijke wijze, een machtigingsaanvraag in België te kunnen indienen, wanneer deze vreemdeling een asielzoeker is wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of hij tegen een arrest waarbij hem een beschermingsstatus werd geweigerd een toelaatbaar verklaard cassatieberoep bij de Raad van State heeft ingediend en in het geval deze vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven op geldige wijze aantoont.

Uit het door verweerder neergelegd administratief dossier blijkt dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen en dat geen procedure bij de Raad van State hangende is.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op geen enkele wijze heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Door te verwijzen naar zijn asielrelaas en door te stellen dat hij tijdens zijn vlucht naar België niet in het bezit was van enig identiteitsbewijs, weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument in België te verwerven.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen laten uitschijnen komt het niet aan verweerder toe om te onderzoeken of uit vroegere verklaringen van een vreemdeling niet zou kunnen worden afgeleid dat deze vreemdeling in de onmogelijkheid is om in het bezit gesteld te worden van een identiteitsdocument. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet berust de bewijslast bij de vreemdeling die een beroep wenst te doen op deze wetsbepaling. Als hij van oordeel is dat hij vrijgesteld is van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen dan dient hij dit zelf bij zijn machtigingsaanvraag aan te tonen en dient hij de eventuele nuttige overtuigingsstukken over te leggen.

In de mate verzoeker aanvoert dat het niet aanvaarden van het immatriculatieattest en de bijlage 26 een schending vormt van het redelijkheidsbeginsel, motiveert de bestreden beslissing dat deze documenten hem slechts werden verstrekt door de gemeente, in het kader van zijn asielaanvraag op basis van de door verzoeker zelf verstrekte gegevens. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat dit document verzoekers identiteit niet bewijst. Waar verzoeker nog aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de arbeidskaart, blijkt uit verzoekers regularisatieaanvraag d.d. 5 maart 2012 niet dat hij het inzicht had dit document bij te brengen als bewijs van zijn identiteit, er kan uit zijn aanvraag enkel worden afgeleid dat verzoeker dit element bijbracht met betrekking tot de gegrondheid van zijn aanvraag, nl. het feit dat hij werkte. Bovendien merkt de Raad op dat deze arbeidskaart eveneens slechts werd toegekend naar aanleiding van de asielprocedure, zodat de gegevens van dit document, geen ander licht werpen op de vaststelling dat de documenten in deze procedure slechts werden afgeleverd op basis van verzoekers eigen verklaringen en aldus geen bewijs van identiteit inhouden.

De geboorteakte die verzoeker thans voorlegt werd niet voorgelegd bij de aanvraag, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden, daargelaten of dit document van aard is de identiteit aan te tonen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT